

v. v. v.	01	361.
	3	121
00	1140	
12	12	
50	230	
58	225	
02	232	
10	242	
20	255	
27	306	
36	317	
46	338	
58	357	
14	418	
22	429	
31	441	
47	502	
59	517	
10	533	
23	556	
34	610	
41	618	
50	627	
02	642	
17	704	
21	708	
32	1031	
	630	
v. v. v.	49	3811
23	123	
	650	
	744	
50	721	
09	704	
v. v. v.	417	4415
23	123	
430		
519		
532		
571		
750		
	025	
	054	
	1137	
	1200	
	317	
v. v. v.	311	3413
23	123	
400	500	
425	526	
44	548	
454	600	
511	623	
525	650	
549	712	
610	738	
832	550	
725	53	

Előfizetési árak:
 Egész évre ----- 12 frt.
 Félévre ----- 6 "
 Negyedévre ----- 3 "
 Egy hóra ----- 1 "
 — Egyes szám 4 kr. —

Kiadóhivatal:
 Pleitz Fer. Pál könyvnyomdája
 Nagybecskerek, Uri-utca 276. sz.,
 hová az előfizetések és a lap
 szétküldésére vonatkozó felszo-
 lamások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:
 Nagy-Becskerek,
 Zápolya-utca 1-63 szám,
 hová a lap szellemi részét, illető
 minden közlemény intézendő.

Hirdetések
 a kiadóhivatalban fogadtatnak el.
 Azonkívül az összes hirdetési
 irodákban.

**Megjelenik mindennap,
 vasár- és ünnepnapok
 kivételével.**

A bemutató után.

Nagybecskerek, január 22.

Sokkal gyorsabban, mintsem maguk a legjobb akaratu barátai az új miniszteriumnak hinni merték, hódította el magának a miniszterelnök az uralmat a parlamenti helyzet felett. A sok durva jelenet, amiben az ellenzéki pártok a képviselőház tegnapi ülése alatt tetszelegtek maguknak, egyetlen értelmes embert sem fog elámitani a felől, hogy a miniszterelnök határozottsága és harcakézsége, valamint az általa kifejlesztett program világossága és czélszerűsége igen erős benyomást tett.

Hát hiszen az ellenzéki pártok taktikájához tartozik az, hogy teljesen új férfakkal szemben a kicsinyítő vélemény lát-szatát adják maguknak és legyünk elnézők a szenáció-éhes urak iránt azért, hogy a minisztereknek éppen az első megjelenésekor nem fékeztek magukat, hanem demonstráltak, a mennyire csak erejük engedte. Ámde ez a taktika nem fog soká tartani és már a tegnapi ülés folyamán világosan kitént, hogy a miniszterelnök fellépésének és beszédének komolysága alól nem voltak képesek magukat elvonni.

De tényleg az új miniszterium állásának és tartósságának kezességei nem csupán parlamenti akcióképességében vannak, hanem még inkább ama nagy politikai szükességében, a mely — hogy úgy mondjuk, — a mostani miniszterekben teremtette végrehajtóját. Mert jól megjegyzendő: a mai kormány élő kifejezése a létező és minden jó vagy rossziszemű kísérlet dacára egyelőre meg nem változatható pártviszonyoknak. Igaz, nem lehet tagadni, hogy a fuzió gondolata igen széles körökben lett otthonos és a kormány elhatározásaitól épp oly kevéssé áll távol, mint a szabadelvű párt hajlamaitól. Ámde ha azt akarjuk, hogy ez a gondolat egész

tartalmát el ne veszítse és pusztá bohó-zattá ne süllyedjen, akkor egy dolog okvetlen szükséges, hogy t. i. az önkényesen felállított és a közjogi konzervativizmus ellen leghevesebben reagáló ugynevezett nemzeti aspirációk egyszerűen adassanak fel. Elég sajnós, hogy a szabadelvű párt és Apponyi gróf pártja közt éles ellentétet képezhetek még a liberalizmus kérdései is, mint ezt az egyházpolitikai viták megmutatták. De ezen könnyen túltehetjük magunkat, minthogy ez az akció a befejezéshez siet.

Másként áll a dolog a közjogi kérdésekkel. Ezek egyenesen kizárják a kompromisszumot, itt csak erről lehet szó: elfogadni vagy elutasítani és miután józanon sem követelni, sem várni nem lehet, hogy a szabadelvű párt az ő elveit és hagyományait a nemzeti párt önkényesen formulázott, tradícióval nem bíró elveivel cserélje fel, — a fuzió természetesen csak az esetben képzelhető, ha Apponyi gróf visszatér a deákista alapra, a melyet elhagyott.

Mindezek után — főleg tekintettel a nemzeti párt vezérének iménti beszédére — nem szorul további bizonyításra, hogy a fuzió egyelőre még igen utópista gondolat. A meddig azonban ezt a gondolatot megvalósítani nem lehet, a szabadelvű párt az egyetlen kormányképes párt és ez a kormányképeség éppen a Bánffy-miniszteriumban van megtestesítve.

Ez képezi a kabinet erejét, ez adja meg neki fennállásának biztosítékait és még hozzá oly sok elszánt akarattal és nagy tehetséggel rendelkezik a kormány, hogy alapos a bizalom, miszerint a viharokban, melyek még jönnének, szerencsésen be fog válni.

A közigazgatási bizottság ülése.

Nagybecskerek, január 22.

Torontálmegye közigazgatási bizottsága tegnap tartotta ez évben első rendes havi ülését, amelyen Rónay Jenő főispánon mint elnökön kívül jelen voltak: Daniel László alispán, dr. Dellimanich Lajos m. főjegyző, Poroszkay Béla m. főügyész, dr. Plechl Szilárd m. főorvos, Talpkovics Vazul pénzügyigazgató, Steinbach Antal tanfelügyelő, Sobotka Mihály az államépítészeti hivatal főnöke, Rónay Ernő közigazgatási előadó, Gerliczy Ferencz báró, Jankó Ágoston, Csávossy Ignác, Vöcsei István, Vinczevidy Izsó, Kovách Ágoston, Babics József és Steinitzer Géza biz. tagok, Szilágyi Albert és Hegedűs János m. aljegyzők.

Rónay Jenő főispán a bizottságot szívélyesen üdvözölve, az ülést megnyitja s bejelenti a kormányváltozást. A bizottság a főispán ur javaslatára kimondja, hogy a lelépő kormány tagjaihoz bucsulevelet intéz, az új miniszteriumhoz pedig üdvözlő feliratot küld. Bejelentés után elnök főispán, hogy az új kormány tagjai közül Lukács László pénzügyminiszter tudatta a bizottsággal állása elfogadását s kéri a bizottság támogatását.

Tudatja ezután elnök főispán, hogy a törvényhatósági bizottság a közigazgatási bizottságha 1895. január 1-től 1895. december végeig terjedő időre bevalasztotta Jankó Ágostont a felső torontáli ármentesítő társulat igazgatóját, továbbá 1895. január 1-től 1895. december végeig való megbízatással Nikolics Fedor báró, v. b. t. tanácsost, Kovách Ágostont, Vinczevidy Izsót, Babics Józsefet és Steinitzer Gézát.

Ezek után megválasztották a bizottság különféle albizottságait, amelyek tagjainak névsorát lapunk holnapi számában közöljük.

Következett a rendes tárgysorozat. Az adóügyeknél néhány ezer forint iratott le

A „TORONTÁL” TÁRCZAJA.

Kis sólymom elrepült . . .

— A szibériai fegyenczéletből. —
 Elpatlefsky J.

Erős, zord tél volt s én kénytelen voltam szolgálatgyben utasni a kerületi főnök kíséretében. Szibériának legfélreosóbb szögletébe vitt utam, körülbelül 900 verstyre egy irányban a folyó befagyott jégén jobbra-balra, a folyónak égfelé tornyosuló rideg, behavazott partjai közt, minden kilátástól elzárva. Esekben a merev, fantasztikus alaku fehér óriásokban is van valami szép, de egyebet nem igen lehet látni.

Igazán csak kísérőmnek köszönhetem, hogy az unalom meg nem evett. Magas növései, szikár öreg ur volt, szigorú tekintettel, rövidre nyírott hajjal, torzonbora bajusszal, de e nem épen barátságos megjelenése dacára a világ legjóságosabb embere. Mint afféle agglagény, remetei magányban élt; öreg, hivatalban megöszült ember volt, készségesen fogadott el egy kis lapovkít (pénz-ajándékokat) akárcitől, s akárcitől, s általában közzsergetetnek és becsülésnek örvendett. Három gyengéje volt: medvét agyonütni, dalolni és Szibériáról beszélni. Es utóbbi sportját valóságos passzióval gyakorolta. Mint a többi ottani hivatalnok, ő is buszó hazafi volt, s ha Szibériáról beszélhetett, egészen költői hangulat fogta el. Oroszországot nem igen sokra becsülte. Bár sohasem volt még az Uralon innen, erős meggyőződése volt, hogy ott csak tanárok és csalók keveréke létezik, melynek egyedüli foglalkosása zsebkendőket és érzényeket lopni. Inceledtem vele, hogy Szibéria Oroszor-

szágot majmolja, hogy még egyetlen egy eredeti dala sincs. Ez iszonyatos dühbe hozta az öreg s különösen a dalköltészet hiánya ellen tiltakozott szenvedélyesen; sőt, hogy bebizonyítsa vádam alaptalanságát, egy két régi orosz dalt énekelt, még pedig elég kellemes hangon s aztán a legszentebb meggyőződés hangján vitatta, hogy ezek az őseredeti szibériai dalköltészetnek gyöngyei.

Tudja mit — szót hirtelen — majd elbeszélek önnek egy történetet, egy valószággal megesezt dologot, abból meglátja, hogy minő dalokat énekelnek minálunk.

Még ifjú koromban történt, mikor szű löföldemen, a Baikai mögött szolgálatba léptem; előljáró voltam a Karavidék közelében. Majdnem mindegyik elítéltet ismertem látásból s a dolog a szemem előtt történt.

Volt közöttük egy élethossziglanra elítélt ember; hogy mi miatt volt elítélve, arra nem emlékszem, de hogy valami apró-cseprő veszekedésért, azt gondolhatja.

Vörös haja volt, szürkűlő bajusza, magas, szikár alak, nagy barátságatlan szemekkel. Erősen meghajlott, mindig elmélkedő, nagyon komoly ember volt s mindig visszavonulva élt. Soha semmi panasz nem volt ellene. De nem is közelítette meg senki. Mindenki tartózkodó volt vele szemben. Már hat év óta élt a Karában s a törvény szerint tulajdonképp már a kipróbáltak közé kellett volna jutnia. Mindenki csodálkosott, hogy ennyi ideig kibirta s hogy még meg nem szökött.

Uram, annak volt astán hangja. Sok jó hangot hallottam már, fiatalabb koromban magam sem énekeltem rosszul, de az a hang valamire rendkívül különös volt! Haj, nálunk igen

szeretik a nótát s elég jó dalos került ott össze. De mikor Szemionics Vasil énekelni kezdett, úgy elnémult mindenki, hogy a légy dorgását is meghallhattuk volna; az ajtóban vegyest álltak örök, katonák, fegyencok s úgy hallgatták kedvenc dalát: „Kis sólymom elrepült . . .”

Csak ritkán énekel s hiába kérték, könyörögtek neki; mert mindenki szerette a nótát. Hónapokig nem bírták rávenni. Hanem astán este — nini — magától szóla meg, csak úgy tolong körülötte a hallgatóság, körülveszik s megbabonáva hallgatják ünneplés csendben, lélekzöttök visszatartva. Egyszer valami börtöndalt énekel, meg sem tudom magyarázni azt a hangot félig olyan hatalmas baritonoszerű, félig tenor, de szokatlan magas tiszta tenor. Megragadott ez a hang, lebilincsel, ott álltam mosdulatlanul, bémán, lélegzetem majd elakadt. Olyan monoton dal volt es, oly egyszerűnek látszott s mégis, mintha késsel hasogatták volna es ember saivét. Egyszerre zug mint a menydörgés, es embert rettegés fogja el, úgy érsi, mintha erőssakkal nyomnák lefelé . . . astán ismét lágyabb lesz, édesen barátságos hangba olvad át, es ember szinte megkönnyebbülve lélekszik fel újra.

A parancsnok is lehorgasztott fővel állt körülünk, ő reá is szokatlan hatással volt a dal.

Egyszer valami új fegyencet hoztak; vénsna, hitvány fickó volt, egy garast sem ért, olyan volt, mint egy fejletlen gyermek. Agyonütötte a feleségét vagy a szeretőjét, ilyes valami volt! Jókat nevetett s társait mindenféle ügyeskedésekkel mulattatta, akárcsak egy clown. A fegyenczek szerették, mert jó fiu volt, békés, őszeférhető természetű, a mellett roppant gyámoltalan; de főképp azért, mert sok, sok nótát

behajthatatlanság címén, majd a pénzügyigazgatóság által egyes mulasztó községi elöljárókra kirovott bírság, s az adózó felekre kirovott adók ellen beadott felebbezések intézettek el s vagy 152 esetben a dologi végrehajtás mondatott ki.

A közoktatási ügyek közül felemeltésre méltó, hogy a bizottság felkérte a törvényhatósági bizottságot, hogy az 1876. XXVIII. t. cz. 8. §-ában felállítani rendelt népnevelési bizottságot alakítsa meg.

A kereskedelmi ügyeknél elhatározott, hogy felirat intéztek a kereskedelmi miniszteriumhoz, hogy a Pancsován berendezendő távbeszélő hálózatot Nagybecskerekben át létesítse, hogy így Nagybecskerek városa is összeköttetésbe jöjjön a fővárossal s ezután a világvárossal.

Közegészségügyünk a lefolyó félév alatt a megye területén kedvező volt, a serum védőoltás szer mikénti alkalmazása tárgyában egy orvosi értekezlet tartott, a melyen a serum hatása és kezelési módját a főorvos ösmertette meg a megye minden részéről összesereglett hatósági és magánorvosok előtt.

A felebbezett ügyek jórészt magántervezetűek voltak.

HIREK.

Tájékoztató.

Január 26. Polgárok bálja.

Január 27. A magyar olvasó kör közgyűlése.

Január 29. Megyei állandó választmány.

Január 31. Rendkívüli megyei közgyűlés.

Február 2. Iparosok bálja.

Február 9. Athleták bálja.

A gőzfűrdő naponta reggeli 5 órától nyitva van nők részére kedden és pénteken délután.

— **Uj kamarások.** A király Feilitzsch Alfréd báró os. és kir. huszárkapitányának valamint Feilitzsch Berthold báró, torontálvármegyei tb. főjegyzőnek s t. cs. és kir. vadászhadnagyának a kamarási méltóságát adományozta.

— **Mulatságok a vidéken.** Nagy-szentmiklósi levelezőnk írja: Az itteni korcsolyaegylet február hó 26-án saját pénzára javára táncmulatságot rendez. — A kereskedő ifjak február hó 2-án betegsegélyző alapjuk javára rendeznek mátkörü táncmulatságot, mely igen sikerültnek ígérkezik. — A nagy-szentmiklósi szerb ifjuság január hó 26-án táncszal egybekötött jótékonycselekedelmű előadást tart. A tiszta jövedelem „Szt. Száva”, a szegény tanulók segélyező alapja javára fordítatik. — A „zichyfalvi magyar társaság” ez évi február hó 2-án saját

pénztára javára az „Amerika” hoz cimszett száloda nagy termében zártkörű álarczosbált rendez.

— **A pancsovai mandátum.** A pancsovai szabadalvúpart, mint nekünk onnan írják, vasárnap délután 3 órákor igen népes gyűlést tartott a városzhagy nagytermében, melyre a városnak majdnem egész intelligenciája megjelent. Christian Antal ügyvéd helyettes pártelnök megnyitó beszédében a gyűlés megtartásának célját — a megjelent képviselőválasztást — jelölve meg, lendületes szavakban méltányolta Dániel Ernő szepőlten jellemét és kiváló tehetségét és felhívta a gyűlést, hogy pártelnököt válasszon. Megválasztott erre Christian inditványára Mattanovich Adolf polgármester egyhangulag pártelnökké, ki a balé helyezett bizalmat megköszönve, azon inditványát terjesztette a pártgyűlés elé, hogy Dániel Ernő kereskedelmi minisztert közfelkiáltással a pancsovai kerület szabadalvú képviselőjelöltjévé kiáltja ki és a minisztert erről táviratilag értesítse, e napokban pedig egy több tagból álló küldöttséget menessen a közszeretben álló jelölthöz, hogy őt a candidatio elfogadására felkérje. A polgármester inditványa lelkesedéssel elfogadtatván, megválasztottak ezután a polgármester inditványára a polgármester vezérlete alatt a miniszter elé vezetendő küldöttség tagjaival Jagodics Sándor földbirtokos, Huber János, Pavlovics György főmérnök, Manó György, dr. Sesintinszky Adolf, May Márk, Bachmann Antal és Radda Frigyes. A párt végrehajtó bizottságának elnökül Bachmann Antal választott meg, alelnökül Jagodics Sándor és May Márk. A küldöttség ma el is indult Budapestre. (Lásd tegnapi számunk táviratait. A szerk.) Az állítólagos ellenzéki mozgalomról a fővárosi lapokban terjesztett hírek városunkban mindössz csak derűtséget keltettek. Dániel Ernő kereskedelmi miniszterre megválasztatásához a legkisebb kétség sem fér.

— **Tűz a virágok közt.** Deutsch Zsigmondnak a tomaseváci-ut végén levő kereskedelmi és műkertészetében tegnap tűz támadt, amely két ajtófélfát és egy halom virágot hamvasztott el. A tüzet, a melyet az üveggel fedett melegház kandallójából kipattanó szikrak gyulasztottak, a háziak oltották el. A kár, amely mintegy kétszáz forintot tesz, biztosítva volt.

— **Bankett.** A Zsáros Lajos kuriai bíró, törvényszéki elnök tiszteletére tervezett bankett szombaton, e hónap 26-án megy végbe a kaszinó nagytermében.

— **Költöző madarak a tengeren.** Tavasszal és őszszel, a mikor a költöző madarak új hazát keresnek, Közép-Europa nyugati part-

vidékén gyakran hosszantartó szélviharok dühöngenek, melyek a madarakat utjok irányából a nyílt tengerre verik ki. Ilyenkor a kimerült madarak egy-egy hajóra telepednek, mert sokkal gyöngébbek, hogysom a szél ellen tudnának röpködni. Egy német szakközönyben erre vonatkozólag számos érdekes példát találunk. Így egy köztöl utjából eltérítve egy hajóra szállt ölyv, a szélől utjából eltérítve egy hajóra szállt le. Itt elfogták és néhány órai fogság után szabadon bocsátották. Alig telt el újra néhány óra, az ölyv visszatért a hajóra: a szél ereje ellen még az ő hatalmas szárnyai is gyöngéknék bizonyultak. Érdekes, hogy az eltévedt madarak között a tulajdonképeni költözők vajmi kis számmal szerepelnek, a minnek oka bizonyára bámulatos tájékozási képességükben rejlik. Annál csodálatosabb ez, mert a költöző madarak nem ritkán óriási utakat tesznek meg. Így például a havaii szigeteken minden év őszén oly vadkacsák jelennek meg, a melyek Észak-Amerika keleti partvidékeiről kerültek oda, tehát több mint 2000 tengeri mértföldet repültek át.

— **Wekerle mint közlegény.** A képviselőház tegnapi ülésén a szünet alatt Wekerle jóízűen szüfreglette a buffet borát és odakopogtatta poharával másodsor is a pinczért, aki megállt előtte egyenesen mint egy gyertya szál.

— **Parancsol Exzellenziád?**

— **Ne bolondozzék kend, hanem inkább hozzék egy kis bort még!** — felelt vidáman Wekerle és jóízűen itta ki a második pohár bort is.

— **Érdekes végtárgyalás.** Pancsováról írják: E napokban az itteni kir. törvényszéknél egy érdekes tárgyalás folyt le. A vádlottak padján Reiter Rozál két fiávalült a terhőkre rótt 44.000 ft passivát feltüntető csalárd bukás büntetése miatt. A törvényszék a több napot igénylő sok érdekes mozzanatban gazdag végtárgyalás után Reiter Mórt felmentette a vádalól, Reiter Rozát hat havi fogságra, Reiter Emilt a terhő mozzanatok figyelembevételével három évi fogságra ítélte. Nevezetes, hogy a tárgyalásnál az elítéltek veje illetve sógora Pollák Gyula ügyvédjelölt szerepelt védő gyanánt. Reiter Emilt szökés gyanúja miatt vizsgálatifogságba helyezték.

— **Polgárbál.** Szombaton, e hónap 26-án polgárok bálja lesz az Ellmer-fele vendéglő helyiségeiben. A bál sikere érdekében Vég Károly vezetése alatt számos tagu rendezőség buzgálkodik. Belépő díj egy korona.

— **A vigyázatlanság áldozata.** Budapestről írják: Berg Henrik báró, a Dunagőzhajózási társaság ellenőre, tegnap éjjel, amint az óbudai hajógyárban levő lakására akart menni, a parton elcsuszott és beleesett a Dunába, a melynek hullámai két nyomtalanul eltűnt. Hirtetést ma reggel találták meg a beszállították a törvényszéki orvostani intézetbe.

— **Negyedszázados jubileum.** Verseczről írják: Jachmann Gy. m. kir. állami posta főtgyelő negyedszázados jubileuma alkalmából

tudott. Hangja jelentéktelen volt, gyenge, reszkető, hanem kimondhatatlanul bus és lágy.

És Szemionics Vasil megszerette őt; kísérelte az énekben s hamarosan összepajtáskodtak. Az egyik dörgő hangon kezd, a másik lágyan követi, mint valami távoli gyermekszó; az egyik elnémul, a másik tovább fúzi a véghangot, aztán hatalmas kettőssé fejlődik a dal.

Es így telt az idő addig, a míg a tavasz fel nem kelette a Tajgát csendes álmából.

Hanem látni kell azt, mi az a Tajga tavasszal.

Nos — tavasz volt, meleg ragyogó tavaszi reggel.

A hó még el sem olvadt egészen s a völgyben már rügyeztek a fák, kiszöldült a fű.

Kivitték a fegyvereket munkára; a legöregebb elül; a fegyveres katonák pedig mint valami áttörhetetlen lánc öveztek körül a csapatot.

És Szemionics Vasil rágyújtott kedves dalára: „Kis sólymom elrepült . . .” — aztán hirtelen abbahagyta. Már mindenki hegyezte a fülét, az egész csapat elnémult.

Aztán könyörögni kezdtek: — Énekelj, énekelj!

A vezető maga is könyörög neki: — Ugyan dalolj a Krisztus nevében, Szemionics, vagy csak ingerelni akartál minket?

Nem akart, semmi áron sem akart. Végre így szól a vezetőhöz.

— Vassilics Teodor, inkább ne kérjetelek, — mert ha most ezt a nótát eldalolom — meg-szököm!

A vezető nevetett. Hogy is ne! Hat év óta van már itt, száz alkalmat mulasztott el, s meg nem szólott, s most fennhargon a katonák előtt szökőszéről beszél. Tréfál, persze, hogy tréfál. És nevetve kéri, és biztatják tovább.

— Jól van jól, csak szökjél meg, — de előbb énekelj!

És ő újra odaszól a vezetőnek.

— Nyitán kimondom — nem tréfálok, megszököm. S ha nem hiszed, nem bánom; énekel, csak egyre kérlek, jól célba végy, de a puskatűhöz ne nyúl, mert nem akarok nyomorékká lenni!

A vezető csak egyre nevetett.

— Jól van jól, — a golyóval nekünk is könnyebb a munka.

És azután a tárna közelébe értek. Es olyan nyílt folyosó féle, mely a föld mélyébe vezet, oda, a hol aranyat ásnak. A tárna hosszú és mély volt; egészen a sziklaig ért. Ez a szikla csak egy lépcső a Tajgától.

És Szemionics Vasil magához szólította dalos társát; hogy mit beszéltek, azt nem tudni. Megbeszélés vagy néma egyetértés volt-e közöttük, nem mondhatom meg. Énekelnek, előre mennek dalolva, a többi pedig hallgatja.

Aztán megindulnak a tárnába. A többi megállott, vagy a tárna szélén telepedett le. A csapatot körülvéző katonák is mozdulatlanul hallgatják a dalt; csak nézik-nézik a tárnában előre nyomuló két embert s hallgatnak.

Az a kettő pedig lassan halad előre s dalol. Szemionics Vasil mind magasabb hangon énekel, a másik halkán kíséri. Az egyik elnémul, a másik folytatja. Aztán mind távolabbról, mint mélyebtről hangzik a dal, nem is veszi ki az ember, hogy melyikük énekel, mintha csak egy hang volna. Most már a tárna végén járnak. Az ut felfelé emelkedik, s ezzel a hang is erősebb lesz. A kíséző az egyik oldalon, Szemionics Vasil a másikon. A kíséző lassan halad felfelé, aztán lefelé. Szemionics gyorsan emelkedik, mind gyorsabban . . . a dal elnémul.

Aztán egyszerre mindenkinek szeme láttára felszalad a szikla tetejére. Lánczait kezében

csörteti. Megcsóválja feje fölött, messze hajítja magától s éles hangja bejárja a határt: — Megszöktem!

Csak akkor, mikor a láncz csörömpölve hullott a földre, csak akkor szűnt meg a varázs, melylyel az a dal megbénította tagjait. Megkapják a fegyvereket — lönek. Persze, csak próbálják utólréni a puszták szelét.

Ez volt a sólyom dala!

— Hogyan? — kérdém én, — hát a katonák nem tudtak . . .

— Épen ez a csodálatos a dologban — szakított félbe az öreg. — Én épen ott voltam, mikor a parancsnok másnap vallatta a vezetőt:

— Hát mindnyájan láttátok, tökfűkők?

— Igenis, méltóságos uram!

— Nos, és hogy történetelt ez?

— Nem tudom, méltóságos uram, rászédett bennünket, sötétséget borított az agyunkra.

— Pfüj, fajankók!

A parancsnok arcát elborította a vér dühében s izzadság verte ki homlokát. Elmesélte nekem is a dologot.

— Aztán ne bolonduljon meg az ember?

Mindegyik ugyanazt vallja. Huszonegyedik napja már, hogy kérdezek, vallatok mindenkit s mindig csak ezt hallom: Rászédett, elbolondított bennünket.

Egy dalt énekel nekik s azok hegyezik a fülüket, hallgatnak s azt sem tudják, hol áll a fejük. Erthetlen dolog, örülség!

A vezető derék, értelmes ember volt, jól ismertem; s most csakugyan úgy állt ott, mint egy fajankó s csak bámult a parancsnokra. Szándékosan odarendelte az összes katonákat, kérdezte őket egyenként s mindegyik ugyanazt vallotta:

— Elszállt a sólyom, elrepült.

Lássa uram — milyen dalokat énekelnek nálunk a Karában!

Ezzel fejezte be történetét a derék öreg ur.

a mult pénteken tartott banketten imponás módon nyilvánult azon általános tisztelet és szeretet, melylyel e város közönsége a népszerű főnök iránt viselkedik. A Millek er szállóában tartott banketten 82 személyből álló intelligens társaság vett részt.

Az első felköszöntőt a polgárság nevében Müller Oszkár mondotta, melyre az ünnepelt meghatottan válaszolt. A kerületbeli tisztársak nevében az ünnepeltet és családját Rodziewicz temesvári titkár élte a kifogyhatatlan humorával több ízben felvilányozta a társaságot. Felköszöntőket mondtak még: dr. Kormos Béla kir. közjegyző, Kuna J. ügyvéd, Greszler evang. lelkész és Pérjéssy L. főrealisk. tanár, aki Petheő kir. tan. igazgatót, a rajongásig szeretett vezért, a lánglelkű magyar embert élte. A polgárság nevében Rittinger E. kereskedő értékes és szép esztét tárgyakat nyújtott át a jubiléonak, ki megköszönve a szép emléket, egy megleghangú toasztban a Verseczen működő posta és távirati derék hivatalnok karnak mondott ragaszkodásáért meleg köszönetet.

— Sikkasztó pénzbeszedő. Nagyszentmiklósi tudósítónk írja: Az itani izraelita nőgyelet kasszajából jól kimutatta magát egy könnyűlelkű fiatal ember. Az egylet pénzbeszedője hirtelen megbetegedett s a szegény ember a derek fiára bízta a nőgyeleti pénzek beszedését. A becsületes apa helyett aztán a rossz kamasz úgy vegente a munkát, hogy a beszédett 70 forintot elfarsangolta.

Táviratok.

Daniel Ernő választói közt.

Budapest, január 22. (A „Torontál” eredeti távirata.) A banketten, amelyet a pancsovai választó kerület küldöttsége Daniel Ernő kereskedelemügyi miniszter tiszteletére a Panonniában tartott, a miniszteren kívül számos országgyűlési képviselő is részt vett. A hangulat mindvégig ünnepélyes, hely'el-közzel pedig lelkesült volt, különösen amikor a miniszter egy gyönyörű toasztban a pancsovai választókerület polgárait, Jablonszky főszolgabíró és Bujkovszky esperes Daniel Ernő kereskedelemügyi minisztert, Paulini lelkész Rónay Jenő főispánt és Bohus lelkész Daniel Lászlót köszöntötték fel. Poharukat emelték Zakalik lelkész a pancsovai és antalfalvai főszolgabírákra, Jablonszky főszolgabíró a küldöttség lelkész-tagjaira, Szabadkay jegyző a mandátum újból való kivására és Jablonszky főszolgabíróra, mint a ki a járás bizalmát oly rövid idő alatt megnyerte. A jelenvolt országgyűlési képviselők őszinte elismeréssel teli kommentárokat fűztek azokhoz a tiszta hazafiságtól áthatott nyilatkozatokhoz, a melyek a többféle nemzetiségű küldöttség tagjai köréből oly egyértelműen elhangzottak.

(Délutáni távirati értesüléseink lapunk zártaig nem érkeztek meg.)

REGÉNY-CSARNOK.

A NAGY LÁNG.

(Le amanti) (9.)
Írta: Sero Matild.

Azután föl-alá sétáltak az üvegtetőjú városarnokban s donna Grazia megállt minden kis bolt előtt, melyben florencai emlékek s egyéb semmiségeket árultak a szentimentális és takarékos utasok számára. Akart venni metszett dióhéjakat, melyek a florencai dóm kupoláját ábrásolták, olaszfából faragott luccai skatulyákat, melyek ödelén két tovaszálló feoske van, ezzel a francia aláírással: je revien drai, kék és vörös szalmából font kestyűdobozokat. Olyan volt, mint egy elkényeztetett gyermek az első utasása alkalmával; nevetve ugrott föl a vasuti kocsiába, az ülésre dobta a virágokat s az összevásárolt holmikát, s keze ide oda járt. Mivel a vonat még nem indult, Ferrante engedélyt kért tőle, hogy lemehessen addig, míg egy cigarettát elszí.

— Csak saivarozzál bátran, — mondá Grazia nevetve.

Ferrante cigarettára gyújtott s az üvegtetőt tartó egyik oszlophoz dőlt, mozdulatlanul

nézve a kocsi, mintha egész életét rejtette volna magában. Grazia odament az ablakhoz, s fejecs kéjét az ajtóhoz támasztva nézte a füstölő Ferrantet. A közelben utasok sűrűgtek-forogtak, jó helyet akarván magunknak kissemleni a vonaton. Néhányan megálltak azon kocsin elött, a melynek bejáratát Grazia elálta, s nyomban visszahúzódtak. Ferrante másik cigarettára gyújtott s zavartalan nyugalommal füstölt az utasok sürgése közt. Grazia leült, de fejével kihajolt, hogy utitársát nézze. Mikor azt látta, hogy a másik cigarettát félbehagyva eldobta, bosszusan mondá.

— Nem jössz be?

Ferrantek meg kellett értenie ezt a csábító hívást, s egy pillanat alatt fönt volt a kocsi-ban, meghuzva magát a sarokülésben.

— Szivarozzál itt is, nekem nem árt, — mondá lágyan, ismét fölhuva kestyűjét.

— Nem, nem, aludnod kell, — mondá Ferrante, szinte testvéries gyöngédséggel.

De Grazia a bundák, shavlok közt lassan aludt el. Leesukta ugyan szeméit, de csakhamar, bajosan, bagyadt mozdulattal fölnyitotta, mert éreste Ferrante gyöngéd, szerelmes, delejező tekintetét.

— Hát te nem alszol? — kérdezte Grazia élénken, mintha aludtan beszélt volna.

— Nem vagyok ámos, — mondá Ferrante mosolyogva nyugtatván meg őt.

Az eszaka fölébredt egy nagy zajra.

— Mi az? — kiáltá felig fölemelkedve.

— Semmi, ne félj, a Pó hidján megyünk keresztül.

A folyam partján nagy famaglyák égtek, körülöttük a folyamörök virrasztottak és melegedtek, tartván az őszi áradástól.

— Aludjál, ne félj semmit, — mondá Ferrante. Aatán leereszté a függönyöket, melléje tlt s szeliden végigsimogatta a haját, hogy megnyugtassa.

Mikor szürkületkor fölédredt, már elhagyták Mestrét, s a vonat azon keskeny földnyelven robbogott, mely a lagunákat átszeli. Köröskörül semmi egyéb nem látszott mozdulatlan víznél, melynek opászintű fölületét semmi szellő sem mozgatta meg. Itt ott fölmerült egy alga telep, vagy félbehagyott palota. A vizen ezüstszintű köd terült el egész a láthatárig, úgy hogy nem lehetett kivenni, meddig tart a víz s hol kezdődik a köd. Később hűvös szél kerekedett, a vonat meg ment tovább mintha a vizen siklott volna tova.

— Velenceze — mondá Ferrante kissé aggodalmasan, miközben inkább Grazia arcát nézte, mint a tájat.

— Még nem az, — mondá Grazia kissé remegve, nem látván még egyebet lagunánál és ködnél.

Azután visszatlt helyére. Kétszer hajolt ki az ablakon hosszasan körülnézve. Ujjjaival végigsimitá az ablakot, hogy párása. Végre a laguna és a köd közt valami sötét tömegnek a körvonalai bontakoztak ki.

— Velenceze, — mormolá Grazia magában — Olyan mint egy sir.

.....

Mint minden reggel, most is ezüstszürke ködbe volt burkolva a Canal Grande, Sta a Maria della Salute templom, s távolabb a Giudecca-csatorna tünt föl. Vagy az októberi szitáló eső párázata fódte be azt az alvó vizet, est az alvó templomot, az alvó palotákat; vagy pedig a ragyogó nap világította meg az ég asurját, a templom finom ívezetű kupoláját s aranyösönbe merítette a San-Giorgio-szigetet. Ferrante a hányzor csak belépett a virágokkal telt kis terebbe, Grasiát mindig ott találta az erkélyen, a mint a tájat nézte. Többnyire fehér gyapju ruhában volt, mely annyira hasonlított a Vessta szűsek peplumához, s ibolyassagot árasztott, mert Grazia többnyire est a virágot viselte keblén s derékövében. Nagyra nyilt, s az elmélyedéstől szinte üvegserű szemekkel nézett rá.

— Mi bajod? — kérdezte Ferrante, keset oszókolva neki.

— Semmi, — mondá futó mosolylyal.

— Szeretsz még mindig?

— Mindig, mindig.

— Mintha szomorú volnál — mondá Ferrante közelebb hajolva hosszú, hogy jobban láthassa.

Grazia mosolygott, de nem felelt, s kecses mozdulattal nyújtá át neki az egyik ibolyacsokrot. Ferrante elvette, megsgallotta.

— Te is szomorú vagy? — kérdezte donna Grazia fejét fölemelve.

— Nem vagyok kedvesem. Nem akarnál kísértálni?

— Igen — mondá habozva. — Hova megyünk?

— Kösszálunk, a hova akarsz.

Essavakat fáradtan mondá. Grazia szótlanul fölket, s a másik szobába ment átöltözködni. Tágas, butorozott lakásuk volt a Canal Grande egyik nagyszerű palotájában, a San Giorgio templommal szemközt. A berendezés még némi antik fénytűzés nyomait árulta el, mely összevegytlt a modern luxus kényelmével és eleganciájával

A szobák azonban oly nagyok voltak, hogy szinte üreseknek látszottak; az erkélyek és ablakok azonban oly szűkre voltak szabva, hogy még a lederültebb időben is félhomály uralkodott a hásban, s dacára annak, hogy Grazia minden sarkot, mindent asztalt telerakott virággal, a nagy termék nem lettek barátságosabbak, hanem hidegek s némák voltak, mintha nem lett volna bennük élet.

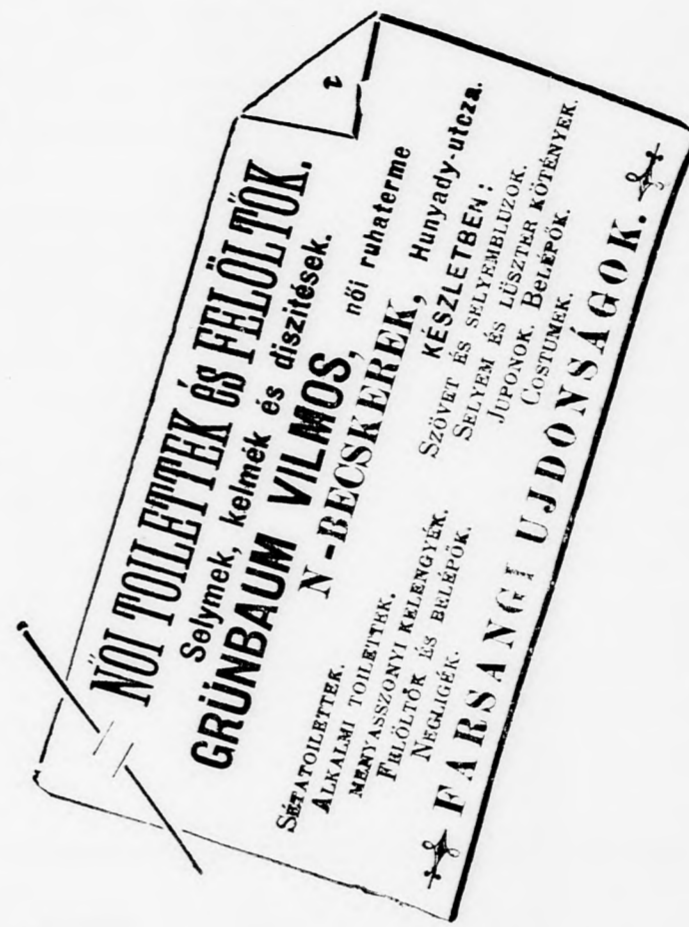
(Folytatása következik.)

Szerkesztői üzenetek.

B-1. Nem közölhető.
M. 1) A kéziratot megkaptuk. 2) Levél ment.
F-2. Dániel Erő Elemérea (Torontálmege) született. Anna helyben. Már más lapban közölték. Különben is miért burkolódik a névtelenség mögé?

Felelős szerkesztő: Dr. Brájler Lajos.
Helyettes szerkesztő: Kabos Bertalan.

Nyiltér.

* Az e rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

Hirdetések.

707. 1895. szám. Mokrin község előjárósága.

Árverési hirdetmény.

Mokrin község képviselőtestülete által megszabott legeltetési díjak beszedhetési joga folyó 1895. évre ez évi február hó 4-én d. e. 9 órakor Mokrin község tanácstermében tartandó nyilvános árverés útján a legtöbbet ígérőnek haszonbérbe fog adatni.

Kikiáltási ár 15000 frt s az árverelő kötelesek az árverés megkezdése előtt a kikiáltási árnak 10%-át bánatpénsként lefizetni.

Közelebbi feltételek az előjáróságnál megtudhatók.

Mokrin, 1895. január hó 16.

(67-3.1.) Előjáróság.

313. 1895. sz.

Pályázat.

Lázárföld székhelyvel szervezett, lázár földi körállatorvosi állás betöltésére, a választás folyó évi február hó 11-én délután 2 órára Lázárföld község házában kintlissetik.

A körhöz tartozik: Lázárföld, Zaigmondfalva, Ernesztháza, Klekk, Katalin-falva és Bótos község, az évi fizetés 400 frt, és a szabályrendeletben megállapított látogatási díjak.

Felhívotnak a pályázók, a kik a magyar, német és szerb nyelvet szóval, előbbi kettőt írásban is birják, hogy felszerelt folyamodványaikat a választást megelőző napig alólirottán benyujtsák.

Kelt N.-Becsckereken, 1895. évi január hó 15-én.

Bakalovich Ágost, főszolgabíró.

(65-3.1)

Vasuti menetrend.

Érvényes 1894. évi október hó 1-től.

Nagybecskerek-Nykikinda				Nagykikinda-Nbecskerek				Nagybecskerek-Versecz				Versecz-Nagybecskerek			
Sz. v.	V. v.	V. v.	Sz. v.	V. v.	V. v.	Sz. v.	V. v.	V. v.	Sz. v.	V. v.	V. v.	Sz. v.	V. v.	V. v.	Sz. v.
1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1	2	3	1
Versecz ind.	550	1220	740	Budapest ny. p. u. ind.	700	830	225	Budapest ny. p. u. ind.	700	830	225	Báziás ind.	400	1140	
Pancsova	550	1220	740	Temesvár	920	1100	405	Nagykikinda	330	400	700	Temesvár	550	220	
Nagybecskerek	609	1239	803	Nagykikinda (v.)	330	400	700	Nagybecskerek	206	814		Versecz	556	226	
Ellemér	632	106	832	Váalom (m. h.)	355	424	724	N. Becskerek-Bpart	219	833		Verseczrét	602	232	
Melencze	649	124	853	Karlova	420	441	74	*Sándor-udvar	231	849		*Temespaulis	620	242	
Kumán	715	159	923	Beodra	440	452	752	Lázárföld	238	857		Bethlentanya	620	256	
Törökbecse-Aracs	750	235	959	Pörökbecse-Aracs	535	532	832	*Pusztá Kenderes	245	905		*Szivattyutelep	627	306	
Beodra	801	246	1013	Kumán	600	555	855	*Lajosmajor	257	924		*Laudontanya	638	317	
Karlova	817	303	1029	Melencze	629	614	917	Szécsány (vend.) érk.	309	939		Nagymargita	646	338	
Váalom (m. h.)	841	328	1053	Ellemér	652	654	937	Szécsány ind.	322	955		Zichyfalva	658	357	
Nagykikinda (v.) érk.	841	328	1053	Nagybecskerek érk.	710	652	955	Bóka	334	1013		Györgyháza			
Temesvár	125	—	6—	Pancsova	1212	—	—	*Kanak	350	1038		Szécsényfalva-Ráros-Istvánvölgy	714	418	
Budapest	—	—	—	Versecz	1249	—	—	*Olécz	359	1043		*Olécz	722	429	

Nagybecskerek-Pancsova				Pancsova-Nagybecskerek			
Sz. v.	V. v.	V. v.	Sz. v.	V. v.	V. v.	Sz. v.	V. v.
1	2	3	1	2	3	1	2
Budapest ny. p. u. ind.	—	1060		Pancsova ind.	335	721	
Temesvár-Józsefváros	—	—		*Torontálalmás	349	738	
Nagykikinda	—	330		Ferenczhalom	401	753	
Nagybecskerek érk.	325	830		Czrepája	417	812	
Nagybecskerek ind.	330	838		Tor. Vásárhely	443	85	
Sándorudvar érk.	347	857		Antalfalva	457	907	
Temesvár-Józsefv. ind.	1200	—		Ozora	520	934	
Sándorudvar	220	—		Tomasovác	541	1094	
Ecska-Zsigmondf.	349	901		Écska Zsigmondf.	619	1039	
Tomasovác	403	917		Sándorudvar érk.	622	1053	
Ozora	450	1013		Versecz	—	—	
Antalfalva	513	1040		Temesvár-Józsefv.	—	—	
Tor. Vásárhely	534	1104		Sándorudvar ind.	623	1054	
Czrepája	551	1124		Nbecskerek-Bpart	641	1116	
Ferenczhalom	608	1144		Nagybecskerek érk.	645	1120	
*Torontálalmás	618	1156		Nagykikinda érk.	1023	328	
Pancsova érk.	632	1212		Temesvár-Józsefváros	—	520	
				Budapest ny. p. u.	630	—	

Szécsány-Párdány				Párdány-Szécsány				
Sz. v.	Sz. v.	V. v.	V. v.	Sz. v.	Sz. v.	V. v.	V. v.	
1	2	3	1	2	3	1	2	
Szécsány ind.	327	1001	815	540	Párdány ind.	430	215	—
Módos	348	1022	834	607	Fény	442	227	—
Fény	359	1033	—	620	Módos	453	239	850
Párdány érk.	410	1044	—	633	Szécsány érk.	512	258	909

H i r d e t é s e k.

342. szám kig. 1895.

Pályázati hirdetés.

A megüresedett Czrepája községi orvosi állásra ezennel pályázat nyitattik. Ezen állással 800 ft évi fizetés, 100 ft lakbér ezenkívül beteglátogatási díj nappal 20 kr, éjjel 40 kr élvezete van egybekötve. Az iskolás gyermekek ingyen gyógykezelendők.

Felhívtnak mindazok, a kik ezen állást elnyerni akarják, hogy az 1883. évi I. t.-cz. 9. §-a illetve az 1876. évi XIV. t.-cz. 143. §-ában körülírt okmányokkal felszerelt pályázati kérvényeiket az antalfalvai járás főszolgabírói hivatalához f. évi február hó 16-ig küldjék be mivel a később beérkezők figyelembe vétetni nem fognak.

A választás f. évi február hó 18-án d. e. 11 órakor fog Czrepája község házában megejteni.

Kelt Antalfalván, 1895. évi január hó 18-án.

Fóris,
h. főszolgabíró.

(82-3.2)

311. sz. 1895.

A központi főbíró.

Pályázat.

Perlasz székhelyvel szervezett perlaszi körállatorvosi állás betöltésére a választás folyó évi február hó 11-én délelőtt 9 órára Perlasz község házában kitűzetik.

A körhöz tartozik: Perlasz, Rudolfsnad, Oriovát, Román Écska, Német Écska, Lukácstalva, Torontál-Erzsébetlak és Farkasd község, az évi fizetés 400 frt, és a szabályrendeletileg megállapított látogatási díjak.

Felhívtnak a pályázók, a kik a magyar, német, szerb és tót nyelvet szóval, előbbi kettőt írásban is bírják, hogy felszerelt folyamodványukat, a választást megelőző napig, alólírottánál, benyújtsák.

Kelt N.-Becskereken, 1895. január hó 15-én.

Bakalovich Ágost,
főszolgabíró.

(64-3.1)

10850. tjkvi szám 1894.

Hivatalos jelentés, hogy a 7008/894. számú árverési hirdetésben leírás alkalmával a részlet számokban hiba csuszott be. Ezen jelentés folytán a 7008/94. tjkvi számú árverési hirdetés minden következményeivel együtt hatályon kívül helyesztetik s kibocsátatik a következő ujabb

Árverési hirdetményi kivonat.

A török-becsei kir. járásbíróóság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Torontálmegye árvaszéke végrehajtónak Golosin Glisa melenczei lakos végrehajtást szenvedő elleni 400 frt s jár. iránti végrehajt. ügyében a területén levő, Melencze határában fekvő: I. A melenczei 4493 sz. kat. birtokivben 7042. hrsz. a. foglalt „malirit“ dülöben fekvő 2 hold 902 □ öl területű nem telekkönyvezett réti überlandialis szántó föld 80 frt. II. A melenczei 4543. sz. kataszteri birtokivben 767. hrsz. alatt

foglalt „velikirit“ dülöben fekvő 2 hold 425 □ öl területű nem telekkönyvezett réti überlandialis szántó föld 300 frt kikiáltási árban 1895. évi február hó 7-ik napjának d. e. 8 órakor Melencze község házában árverés alá fog bocsátatni és a kikiáltási áron alul is el fog adatni.

Venni szándékozók tartoznak a kikiáltási ár 10%-át készpénzben, vagy óvadékképesnek nyilvánított értékpapirban a kikiáltott kezéhez letenni, vagy neki a bíróságnál előlegesen elhelyezett bánatpénzről kiállított elismervényt átszolgáltatni.

Az árverési feltételek többi pontjai a hivatali órák alatt a kir. járásbíróóság telekkönyvi irattárában s a melenczei község előjáróságánál megtekinthetők.

Kelt T.-Becsen, a kir. járásbíróóság mint tjkvi hatóság 1894. évi december hó 4-én.

Jakabffy,
kir. jbiró.

(83-1.1)

Telefon 35. szám.

Telefon 35. szám.

Kurländer Imre

Nagy-Becskerek, Korona-utca 585. szám, a gőzmalommal szemben.

Legjobb minőségű

száraz tűzifa.

Szagtalan valódi

POROSZ KÖSZÉN

a Wildensteinegen-Richterhof-féle bányából hőtartalom és minőségre nézve a szárazföld minden egyéb köszénét felülmulja.

(8-34.8)